

בראשונה, כיון שחוזרת להיתרה הקודם, בשעת נפילה.

אבל מתה ראשונה — אסור בשנייה.

מאי טעמא? — לפי שכל יבמה, ואפילו זאת שאיסורה הוא משום זיקה, שאין אני קורא בה בשעת נפילה "יבמה יבא עליה", הרי זו כאשת אה שיש לה בנים, ואסורה עליו עולמית.

והוינן בה: וכי רב לית ליה האי סברא, את הכלל הזה? והרי הוא עצמו אמרו!

והאמר רב [ל א]: כל אשה שאין אני קורא בה בשעת נפילה "יבמה יבא עליה" — הרי היא כאשת אה שיש לו בנים, ואסורה עולמית!?

ומשנינן: הני מילי, שסובר רב לדין "נאסרה", היבא דקאי באפה, שעומד כנגד היבום איסור אחות אשה, שהוא איסור דאורייתא.

וכגון שהיו שני אחים נשואים שתי אחיות, ומת אחד מהם, ונאסרה אשתו בשעת נפילתה על האח השני הנשוי אחותה, ואחר כך מתה אשתו של השני.

אבל הכא, הרי זיקה — דרבנן היא!

וכל האיסור של אחות זקוקה הוא רק מדרבנן. ולכן, משמתה הראשונה, אין השניה נאסרת עולמית מחמת שהיתה אסורה באיסור זיקה בשעת נפילתה.

איתיביה רבי יוסי בר חנינא לרבי יוחנן [וכן לרב, לפי רש"י] ממשנתנו:

ארבעה אחין, ב' מהם נשואים ב' אחיות, ומתו הנשואין את האחיות — הרי אלו חולצות ולא מתייבמות.

ואמאי חולצות שתיהן, והרי אחת מהן, זאת שנפלה ראשונה, יכולה אף להתייבם, על ידי שליכון, יעמוד חד מינייהו, משני האחים, ולחלוץ לה לזאת שנפלה שנייה, ושוב לא תהיה אסורה הראשונה להתייבם משום אחות זקוקה.

ותיהוי הראשונה לגבי אידך, מותרת לגבי האח השני, כמו יבמה שהותרה, ונאסרה, וחזרה והותרה — שתחזור להיתירה הראשון!

אמר ליה רבי יוחנן משנה זו של "אחיות" — איני יודע מי שנאן!

כלומר, זו אינה משנה!

ותמהה הגמרא: ולימא ליה רבי יוחנן: מאי "חולצות" נמי דקתני במשנתנו — חולצות חדא, והאחרת אכן מתייבמת!

ועונה הגמרא: חולצות כלשון רבים קתני.

ועדיין תמהה הגמרא: ולימא ליה רבי יוחנן: מאי "חולצות"? — חולצות ד"עלמא"! שבכל המקומות בהם קורה דבר שכזה, האחת חולצת, וביחד הן לשון רבים.

ועונה הגמרא: "הרי אלו חולצות" קתני, ומשמע שתי אלו המבוארות במשנה הן החולצות.

ותמהה הגמרא עוד: ולימא ליה רבי יוחנן: שמשנתנו מדברת בכגון דאירע והקדים וחליין לה לאחות שנפלה הראשונה, ברישא,